

Jan Rösner – třídní posudek

Jan Rösner se narodil 10. srpna 1993 v Kraslicích. Před nástupem na katedru skladby HAMU absolvoval obor operní zpěv na plzeňské konzervatoři. Přibližně v letech 2011/12 se začal zajímat o klasickou skladbu, kterou začal brzy nato (2013/14) na téže konzervatoři studovat u prof. Jiřího Bezděka. Pro svůj skladatelský vývoj považuje za důležité rovněž absolvování skladatelských kurzů PostFest v Kroměříži, kde své skladby konzultoval s Albertem Breierem, Pavlem Zemkem Novákem, Jaroslavem Šťastným a Ondřejem Štochlem. Kurzů s těmi samými lektory se pak účastnil celkem ještě třikrát.

Na katedru skladby HAMU nastoupil v roce 2015. Během svých bakalářských studií zkomponoval následující skladby:

...per fagotto (2015/16)

For Shakuhachi and Percussion (2016)

For Choir and Synthesizer (2016/17)

For Trombone, Strings and 6 Gongs (2017)

For Shakuhachi and Koto (2017)

For 12 Instruments (2018/19)

String Trio (2019)

For Shakuhachi and String Orchestra (2019)

Ostatní činnosti:

Provedení skladby *For Choir and Synthesizer* na festivalu Die Blaue Nacht 2017 v Norimberku sborem tamější univerzity, pražská premiéra v Anežském klášteře během Muzejní noci 2017.

Opakované uvedení skladeb v rámci International Shakuhachi Festival Prague (16, 17, 19). V roce 2017 součást NEIROem organizované výpravy do Tokia, v rámci které mimo jiné zazněla opakovaně skladba *For Shakuachi and Koto*.

Od roku 2018 spoluorganizace projektu Ensemble Terrible.

S Honzou jsme se poprvé osobně setkali na HAMU v rámci předmětu „Kompoziční techniky 20. století“. Od počátku bylo patrné, že to, co ho odlišovalo od většiny svých spolužáků, bylo jeho intelektuální založení s výraznou tendencí ke spekulacím a potřebě své názory konfrontovat s ostatními, což k mému potěšení velkou mírou přispívalo k mnoha velmi podnětným debatám a vůbec k celkovému pozdvižení úrovně zmíněného předmětu.

Za zmínku stojí rovněž Honzova potřeba velmi detailního analytického přístupu k hudební struktuře, která se projevuje jak v rámci pohledu na skladby cizí, tak při jeho vlastním komponování. Vedle toho pak i jeho vážný zájem o ortografický aspekt hudby, jenž napomáhá podporovat hlubší hudební reflexi a bořit povrchní představy o tom, že partitura pouze zachycuje zvuk (je jen jakýmsi jeho vazalem), který plně existuje mimo ni, neboť na výsledné podobě západní hudby se vedle jejího hraní a poslouchání ve stejné míře jistě promítá i její psaní.

Honzův hudební vkus byl v době, kdy jsme se spolu začali pravidelně stýkat, poměrně vyhraněný a přístup k ostatním skladbám a skladatelům značně kritický. Jak plynul čas, docházelo k rozšiřování jeho vědomostí, které nebylo pouze encyklopedickým rozšiřováním, nýbrž zahrnovalo skutečné porozumění rozmanitým kompozičním přístupům. Zároveň s tímto bezesporu velmi pozitivním jevem však k mému smutku docházelo i k jistému otupování hrotu jeho vyhraněnosti a kritičnosti, neboť právě ony do té doby do značné míry živily jeho tvůrčí motor. Jinými slovy, z Honzy se stával sice vzdělanější a milejší člověk, pro kterého ale udržení si zaujetí pro dělání „vlastních věcí“ nebylo už vůbec tak jednoduché jako dříve. Právě díky Honzovi jsem si často uvědomoval, jak dvousečná může škola se vším svým věděním být a jak důležité je být na toto vědění připraven, aby člověk přes všechny krásy kolem sebe neztratil sám sebe. Řešením této situace jistě není jít zpět, stát se ignorantem, nicméně udržení si „onoho svého“ už není zadarmo, stojí úsilí a je třeba si ho stále „vybojovávat“. Honzův tvůrčí duch je však silný, a proto mohu s radostí prohlásit, že se mu to navzdory mírnému zpomalení kompozičního tempa stále daří, a rád bych mu na jeho další cestě popřál hodně štěstí.

Praha 15. 6. 2020

doc. MgA. Luboš Mrkvička, Ph.D.